

se på livsforsikringsvirksomhed, som ikke er forretningsmæssig. Udtrykket »forretningsmæssig« kom ind i livsforsikringsloven af 1904 med det formål at holde private aftægtskontrakter uden for lovens område. Senere anvendtes udtrykket hovedsagelig med henblik på at afgrænse forsikringsvirksomhed over for pensionskassevirksomhed, men har i praksis mistet sin betydning.

Til § 3

Som følge af den selskabsretlige modernisering, lovforslaget tilstræber, foreslås det, at der som i aktie- og anpartsselskabslovene optages regler om koncerner.

Da anpartsselskabslovens og aktieselskabslovens og nærværende lovforslags regler om koncerner ikke altid vil være identiske, er det nødvendigt at fastlægge, i hvilke tilfælde disse loves henholdsvis lovforslagets regler om koncerner finder anvendelse. Den rette fordeling af de to sæt koncernreglers anvendelsesområde synes at måtte afhænge af det dominerende selskabs karakter. Det foreslås derfor i § 3, stk. 1, at lovforslagets regler finder anvendelse, såfremt moderselskabet er et forsikringsselskab (jfr. § 5), mens omvendt aktieselskabslovens eller anpartsselskabslovens koncernregler finder anvendelse, når et aktie- eller anpartsselskab er moderselskab.

Det kan dog ikke udelukkes, at der vil være tilsynsmæssigt behov for at anvende visse af lovforslagets koncernregler på koncerner, hvor moderselskabet ikke er et forsikringsselskab, men hvor et af datterselskaberne er et forsikringsselskab. Forslagets stk. 2, nr. 2, åbner derfor mulighed for, at forsikringstilsynet kan foreskrive en sådan supplerende anvendelse.

Mellem forsikringsselskaber består ofte et snævert samarbejde, uden at det har karakter af et koncernforhold i henhold til lovforslagets § 4, men hvor det må anses for ønskeligt ud fra et tilsynsmæssigt synspunkt, at forsikringslovens koncernbestemmelser finder anvendelse. Det foreslås derfor i stk. 2, nr. 1, at forsikringstilsynet kan bestemme, at forsikringslovens koncernbestemmelser kan anvendes helt eller delvist i sådanne tilfælde. Om alle eller kun en del af koncernreglerne skal finde anvendelse, afgøres af forsikringstilsynet på grundlag af en konkret vurdering. Som eksempler på samarbejde mellem forsikringsselskaber, uden at der samtidig foreligger en koncerndannelse, kan nævnes, at forsikringsselskaber indgår en aftale, som medfører solidarisk hæftelse for de af aftalen omfattede forsikringer, at forsikringsselskaber har aftale om fælles administration af deres forsik-

ringsbestande, eller at gensidige forsikringsselskaber med hjemmel i stiftelsesoverenskomst eller vedtægter har samme generalforsamlinger eller bestyrelser.

At de samarbejdende selskaber skal udpege det selskab, der skal anses for moderselskab, skyldes, at det ikke – som tilfældet er i henhold til forslagens stk. 1–3 – uden videre følger af § 4, at der er (ét) moderselskab.

Til § 4

Koncerndefinitionen svarer til aktie- og anpartsselskabslovenes § 2.

Det fremgår i øvrigt af bemærkningerne til § 6, at de hidtidige begrænsninger i forsikringsselskabers ret til at erhverve dominerende aktieposter og lignende opretholdes.

Kapitel 2

Almindelige regler om forsikringsvirksomhed

Til § 5 (§ 4)

Bestemmelsen af begrebet forsikringsselskab er i overensstemmelse med den gældende lov, idet det dog præciseres, at de omfattede »aktieselskaber, gensidige selskaber og pensionskasser« er selskaber, der er oprettet i overensstemmelse med lovforslaget eller tidligere dansk lovgivning om forsikringsvirksomhed. Dette tjener som afgrænsning over for udenlandske selskaber. Selskaber, der er oprettet i overensstemmelse med loven, vil i juridisk forstand altid være danske ifølge dansk international privatrets såkaldte registreringsteori.

For så vidt angår selskaber og generalagenturer, der omfattes af § 5, er deres virksomhed i det hele omfattet af loven. Såfremt disse virksomheder selv driver virksomhed i form af tjenesteydelser i andre lande, omfatter loven og dermed forsikringstilsynets tilsyn ikke alene den del af virksomheden, der drives her i landet, men også virksomhed i form af tjenesteydelser i andre lande. Et sådant tilsyn stemmer både med de danske og udenlandske forsikringstageres interesser, med den nugældende praksis og med principperne i EF's kommende 2. skadesforsikringsdirektiv.

Det bemærkes endvidere, at den gældende lovs § 4, stk. 1, 2. pkt., om offentligretlige virksomheder ikke er medtaget. Bestemmelsen havde sin baggrund i EF's 1. skadesforsikringsdirektivs art. 8, stk. 1, litra a, in fine. Imidlertid kræver direktivet ikke, at man indfører en sådan abstrakt bestemmelse i forsikringsvirksomhedsloven, men alene at medlemsstaterne sørger for, at en offentligretlig forsikringsvirksomhed efterlever direktivets be-